

За результатами івент-аналізу для замовника доречно готувати презентації з хронологічним оглядом найзначніших досліджуваних з детальним коментуванням, текстовим і графічним оздобленням, можна надати і відеоматеріали.

Таким чином, нині класичні методи інформаційної аналітики трансформуються під впливом новітніх технологій одночасно з тим, що останні породжують й нові методи аналізу, що мають бути в арсеналі інформаційного менеджера.

Список використаних джерел

1. Горбенко А. СМІ в сфері інформаційного протистояння / А. Горбенко // *Влада*. – 2008. – № 11. – С. 23–26.
2. Дзюба М. Т. Нарис теорії і практики інформаційно-психологічних операцій : навч. посіб. – М. Т. Дзюба, Я. М. Жарков, І. О. Ольховой, М. І. Онищук // під заг. ред. В. В. Балабіна. – К. : ВІПІ НГУУ «КПІ», 2006. – 472 с.
3. Петрик В. М. Сучасні технології та засоби маніпулювання свідомістю, ведення інформаційних війн і спеціальних інформаційних операцій : навч. посіб. / В. М. Петрик, В. В. Остроумов. – К. : Росава, 2006. – 467 с.

РЕІНЖИНІРИНГ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРОЦЕСІВ В ОРГАНАХ ВЛАДИ ЯК НЕОБХІДНА ПЕРЕДУМОВА ЗАПРОВАДЖЕННЯ ЕЛЕКТРОННОГО УРЯДУВАННЯ

В. Г. Логвінов, к. е. н., доцент
*Одеський національний політехнічний університет,
м. Одеса, Україна*

Постановка питання в даній площині обумовлена необхідністю реформування системи державного управління, побудованої на використанні інформаційно-комунікаційних технологій і концептуальних положень формування електронного урядування (ЕУ). З точки зору тих заходів, що проводяться в країні в цьому напрямі, слід зазначити їх несистемність і фрагментарність у вживаних підходах.

Про що мова? Знадобилося більше п'яти років, щоб з моменту перших пропозицій до тексту Концепції розвитку електронного урядування вона з'явилася в 2010 році і була затверджена тільки Розпорядженням Кабінету Міністрів України [1]. Логічно було очікувати, що услід за концепцією мала би слідувати відповідна

державна програма, яка визначала би цілі, завдання, етапи, виконавців, ресурси, строки і так далі. Але цього не сталося. Був розроблений і затверджений знову ж таки лише розпорядженнями уряду план заходів щодо реалізації Концепції [2; 3].

Відсутність програм спробувала заповнити створена при Державному агентстві з питань електронного урядування України громадська група експертів, якою були підготовлені дві книги «біла» і «зелена», що за своєю суттю доповнювали прийнятую концепцію, розширяли її горизонти, сформували пріоритети і першочергові завдання для переведення державного управління на «електронні рейки» і формування системи електронного урядування у цілому [4; 5]. Появився волонтерський проект зі створення порталу державних послуг [6], були продовжені призупинені роботи над єдиним державним порталом адміністративних послуг [7].

Аналізуючи ці та інші розробки стає очевидною відсутність єдиного підходу до цих робіт, ціла низка інших запитань, серед яких, наприклад, про те, яким чином усі ці розробки об'єднуютимуться в єдину систему за відсутності необхідних регламентуючих (законодавчо закріплених) документів. І друге, на яких методологічних принципах усі ці послуги стануть «електронними послугами» [8].

Спробуємо розглянути окреслені вище питання в контексті формування системи електронного урядування. При цьому, на наш погляд, слід враховувати два основні моменти.

1. Виходячи з наявних розбіжностей в тлумаченнях терміну «електронне урядування», слідує те, що електронне урядування започатковує функціонування органів влади в абсолютно новій системі координат (політичній, соціальній, управлінській, технологічній тощо), що передбачає істотне реформування системи державного управління, приведення структур її органів у відповідність виконуваним завданням.

Проведення адміністративної реформи має базуватись, перш за все, на перегляді функцій усіх органів влади, виключені їх дублювання, оптимізації інформаційних потоків, що циркулюють в системі державного управління, в її органах, які повинні бути приведені у відповідність з виконуваними функціями та сформовані на цій основі нові організаційні структури відповідно до вимог функціонування органів влади в умовах системи електронного урядування. Перераховані вище роботи неможливо здійснити без проведення реінжинірингу адміністративних процесів.

2. Окрім цього, що не менш суттєво, опис адміністративних процесів і діяльності органів влади потрібний ще й для створення адміністративних регламентів і стандартів послуг, які дозволяють перевести роботу органів влади в «електронний режим».

На даний момент очевидно, що дане технологічне завдання опису повинне вирішуватися на основі єдиного підходу, до якого можуть бути пред'явлені наступні вимоги:

- методологія опису процесів повинна дозволити отримати інформацію в специфічному для різних груп користувачів виді;

- процедура опису має бути відносно простою, тиражованою і зрозумілою;

- електронні засоби, що підтримують реалізацію методології, мають бути відкриті для змін.

Це дозволить вирішити наступні завдання стандартизації формального представлення адміністративних процесів:

1. Оптимізувати на основі проведеного реінжинірингу адміністративні процеси, у тому числі й ті, що носять міжвідомчий характер.

2. Підвищити виконавчу дисципліну шляхом чіткого закріплення відповідальності державних службовців, які беруть участь в адміністративних процесах.

3. Підвищити прозорість і зрозумілість адміністративних процесів для громадян і організацій, які взаємодіють з державою, через створення простого для розуміння формату представлення інформації стосовно процесу.

4. Здійснити постановку завдань для ІТ-рішень у рамках підготовки створення електронних адміністративних регламентів.

Слід мати на увазі, що регламент за рівнем деталізації істотно відрізняється навіть від найбільш детальних інструкцій.

Внаслідок того, що ситуація в частині регламентації, зміни функціонування органів влади постійно змінюється, має бути можливість самостійного розширення, зокрема, складу вхідної інформації і форматів представлення інформації (звітів).

Як показує досвід, рішення подібних завдань в корпоративному секторі і в міжнародній практиці ґрунтується на принципах регулярного менеджменту, в основі якого лежить застосування електронних засобів моделювання процесів або моделювання діяльності організацій. Ця концепція повинна дозволити сформулювати систему вимог до будь-яких електронних засобів моделювання, які можуть використовуватися для опису адміністративних процесів в державному секторі.

Список використаних джерел

1. Розпорядження Кабінету Міністрів України від 13.12.2010 № 2250-р «Про схвалення Концепції розвитку електронного урядування в Україні» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2250-2010-%D1%80>. – Назва з екрана.
2. Розпорядження Кабінету Міністрів України від 26.09.2011 № 1014-р «Про затвердження плану заходів щодо реалізації Концепції розвитку електронного урядування в Україні» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1014-2011%D1%80%para9#n9>. – Назва з екрана.
3. Розпорядження Кабінету Міністрів України від 25 грудня 2013 р. № 1072-р «Про внесення змін до плану заходів щодо реалізації Концепції розвитку електронного урядування в Україні» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1072-2013-%D1%80>. – Назва з екрана.
4. Сайт Державного агентства з питань електронного урядування України. Офіційні документи [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dknii.gov.ua/content/postanovy-ta-rozporядzhennyu-uryadu>. – Назва з екрана.
5. Аналітичний звіт «Нормативно-правове забезпечення впровадження електронного урядування в Україні» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://etransformation.org.ua/2014/07/16/121/>. – Назва з екрана.
6. Портал державних послуг [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://igov.org.ua/>. – Назва з екрана.
7. Єдиний державний портал адміністративних послуг [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://poslugu.gov.ua/>. – Назва з екрана.
8. Логвінов В. Г. Забезпечення доступності державних послуг в електронній формі / В. Г. Логвінов, М. В. Мазуркевич // Збірник наукових праць ОРІДУ НАДУ при Президентіві України «Актуальні проблеми державного управління» випуск 4 (48). – Одеса, 2011. – с. 91–94.